

LBRIS

We know
books

Nicoleta-Teodora Maier

Când părintele bun moare

roman

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2024

Cuprins:

Ana, 11 ani	5
Capitolul I. ULTIMA CINĂ	5
Ana, 18 ani	15
Capitolul II. Trezirea la realitate	15
Capitolul III. Diminețile	23
Capitolul IV. Acasă	28
Capitolul V. Mănăstirea	38
Capitolul VI. Vera și Chira	44
Capitolul VII. Petrecerea	58
Capitolul VIII. La cafenea	68
Capitolul IX. Cunoaștere și mulțumire	75
Capitolul X. Prima zi	81
Capitolul XI. Focul... dintre noi	90
Capitolul XII. Surprize, surprize	95
Capitolul XIII. Cabana	100
Capitolul XIV. Sărutul	105
Capitolul XV. Logodna	109
Capitolul XVI. Păcatul mai mic	116
Capitolul XVII. Plecarea – Partea I	122
Capitolul XVIII. Plecarea – Partea II	127
Capitolul XIX. Acasă	131
Capitolul XX. Abuz și viață	134
Capitolul XXI. Reîntâlnirea	140

Capitolul XXII. Prima zi.....	147
Capitolul XXIII. Prima noapte... și următoarele două... ..	158
Capitolul Xxiv. Ura = iubire profundă.....	164
Capitolul XXV. Noi sau eu și el?.....	169

Colecția

coordonată de Alexandra Tudura

© Autoarea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**MAIER, TEODORA-NICOLETA****Când părintele bun moare : roman / Teodora-Nicoleta Maier. –**

Cluj-Napoca : Casa cărții de știință, 2024

ISBN 978-606-17-2418-5

821.135.1

Casa Cărții de Știință

B-dul Eroilor nr. 6-8, ap. 12

Cluj-Napoca, 400129

Tel: 0264-431920

E-mail: editura@casacartii.ro

Ana, 11 ani**Capitolul I.****ULTIMA CINĂ**

– E at-ât de frriiiig! exclam bâlbâită.

Urăsc iarna și nici nu știu de ce Dumnezeu s-a chinuit să piardă timpul creând acest anotimp.

În afară de el, pot să declar cu ușurință că îmi plac toate, mai mult sau mai puțin, și cred că fiecare are plusurile și minusurile lui. Vara nu se enumeră printre favoritele mele, dar îmi place datorită florilor și multitudinii de culori. Primăvara este a doua în topul preferințelor, pentru că ador momentul în care răsar lalelele plantate de mama cu un an în urmă și mă bucură îmbrățișarea plină de liniște și căldură a primelor raze de soare. Cât despre toamnă, este cu siguranță anotimpul meu preferat, chiar dacă pare presărat cu agonie și doliu din cauza naturii care moare atât de lent sub ochii noștri. Pe cât de enigmatică și tristă poate fi, pe atât de dulce și zemoasă este. Și, a, da, nici covorul de frunze aurii, galbene sau arâmii nu este de lepădat.

– Ți-am zis să-ți iei mănușile de lână pe care ți le-a făcut bunica și să îmbraci haina pestriță primită de Crăciun de la nașa. Îmi întrerupe mama gândurile.

– Da, poate că era mai bine, îi răspund, rușinată de ispravă.

Satul în care locuim are o mulțime de locuitori de toate felurile. De la oameni învățați, cum sunt și părinții mei, dascăli la școala de lângă râu, dar și oameni mai modești, care-și duc zilele din agricultură, creșterea animalelor sau muncind prin sat cu ziua. Deși sunt atât de multe nuanțe și tipuri de oameni, mereu s-au înțeles, s-au sprijinit unii pe alții în necazuri. Străzile înguste, presărate pe margini cu flori, copaci și ici-colo câte o bancă îi dau un suflu curat și organizat. Forfota face din el un loc viu, dar, în același timp, cochec. Mama mereu îmi spune că avem noroc să trăim într-o astfel de așezare și datorită oamenilor, dar și a frumuseții podișului pe care este orașul amplasat.

În drum spre casa mătușii, mama și tata se ceartă din motive legate de îmbrăcămintea mea, apoi de notele slabe pe care le-a dat tata pe ultima sută de metri a trimestrului, dar revin la sentimente mai bune de îndată ce se ivește după colț casa mătușii.

În fiecare an mergem pe la ei după sărbători. Cu ceva bunătățuri pregătite cu iscusință de mama și stăm la povești până seara, când unchiul și tata se iau la harță pe Dumnezeu știe ce motive, mânați de multele sticle golite.

– Bună seara, dragilor! Bine ați venit! ne întâmpină mătușa Olga și se repede pe mine să mă sărute pe obraz.

– An nou fericit surioară, zice mama cu un gâfâit în glas.

– Haide lângă foc, Ana! Ce rezemi ușa? Încă n-am mâncat niciun copil! spune unchiu' și râde mândru de gluma lui.

Pe timpul verii, intrarea în casa mătușii Olga și a unchiului Augustin este mereu împânzită de flori și de vocile subțiri și pițigăiate ale verișorilor mei, care au atât de multă

energie, încât ar putea construi un sat întreg de la răsăritul soarelui și până la apus.

Vatra frumoasă cu deschidere spre răsărit este scaldată în lumină încă din primele minute ale dimineții. Îți dă de știre de fiecare dată că dimineața este pe punctul să înghită întunericul neplăcut și foarte puțin sigur, al nopții.

De cum pășești în casă, pe partea stângă, dai de un pat mare, iar, în dreapta, de o mobilă de bucătărie, făcută de unchiu' în vremurile fecioriei, pe când pășea încrezător, dar mai puțin cunoscător pe meleagurile tâmplăriei. În mijlocul camerei este o masă mare, suficientă cât pentru toți cei 11 membri ai familiei, iar în fundul camerei se află o sobă de proporții suficient de mari încât să încălzească toate cele trei încăperi ale locuinței modeste.

Decorul este foarte simplu, curat, cu accente tradiționale. Pe alocuri, se zărește câte un pește din sticlă, un milieu atent aranjat pe mobilier, câteva covoare persane, de dimensiuni mari așezate în centrul camerelor mai puțin frecventate.

– Dezbracă-te, draga mea! Imediat e gata masa, mă muștră vocea maternă, afișându-mi un zâmbet cald.

Cu pași mărunți, ne așezăm în jurul mesei, încărcată de bunătăți. Sarmale, cozonaci, caș de porc, cârnați prăjiți aranjați în mijlocul unui platou cu piure de cartofi, prăjituri. De toate pentru toți.

– Hai noroc, Manole! Să avem un an cât mai prosper și să ne fie sănătoși copiii! spune unchiul Augustin ciocnind paharele mici cu cicoare spirtoasă, iar, apoi, le dau pe gât în jos cât ai zice pește.

– Ți, ăi, bărbate! Nu te lași tu de sportul ăsta nici în groapă! zice mătușa Olga zguduindu-se de răs.

Ne continuăm cina asezonată cu anecdote și ne punem la curent cu ultimele evenimente petrecute în sat. Cine cu cine s-a căsătorit, cine a murit sau cine s-a mutat la oraș. Nu mă pot declara mare fană a discuțiilor despre alții, în schimb, aș prefera să ne jucăm ceva, să mă uit la mama cum croșetează ore în șir lângă foc sau să o ajut pe bunica prin gospodărie. Însă, ce altceva se poate discuta sau face la masă? În fine, e bine că suntem împreună. Că e ograda plină. Pentru că acasă, singură, nu prea am ce să fac. Mereu este aceeași treabă: trezit, școală, teme, băjbâit prin gospodărie sau pe afară până la asfințitul soarelui, atunci când vremea ne permite, iar, când e frig, în casă, croșetând. E frumos, dar, uneori, mai vrei să faci și altceva. Să ieși din rutină. Vestea bună pentru mine? Sper din suflet că această singurătate va lua sfârșit odată ce se vor naște frații mei gemeni, la începutul verii, după spusele mamei. O să fiu surioara pe care eu nu am avut-o niciodată! Mi-am promis asta atât mie, cât și mamei, bunicii și chiar lui Dumnezeu în fiecare seară la rugăciune. Îi voi învăța tot ce am fost eu învățată: de la cum să se poarte, care sunt regulile nescrise ale familiei, la jocuri, poezii și cântecele. Le voi fi alături în fiecare moment al vieții. Care uneori adoră să te ridice în slăvi precum cel mai mare și atotputernic zeu ca, mai apoi, să-ți poată da drumul și să te izbească atât de tare încât să ajungi să nici nu mai știi cine ești. Cu cât te ridică mai sus, cu atât este izbitura mai prelungă și mai dureroasă. Dar ce știm noi despre viață? Suntem copii doar și n-avem voie nici să gândim ceva, dar să mai și spunem?

– Mama? Putem merge la joacă acum, că am terminat de mâncat?

Îmi dă undă verde, însă nu înainte de a strânge masa.

– Manole, merg în pivniță să-ți aduc un vin bun făcut de mine astă-toamnă. Are să-ți placă 100%! și acestea fiind zise, o ia la sănătoasa spre ieșirea din bucătărie cu avânt, dar fără putere sau precizie din cauza amețelii.

Ieșirea din casă este foarte alunecoasă. Treptele sunt recent turnate și placate cu un soi de marmură cu finisaj lucios. Nu-mi explic de ce ar face cineva una ca asta. Cu atât mai mult cu cât o bună perioadă din an, frigul și înghețul se încapățânează să ia parte la povara zilelor noastre. Să ne dea de lucru precum un conducător de fabrică. Înverșunat să producă tot mai mult. Să chinuie muncitorii până la epuizare.

Abia ce mi-am terminat de aranjat gândurile în minte, de boscorodit la adresa iernii și a scârilor, că se aude o bubuitură de zile mari. Mătușa Olga se îndreaptă spre ușă tremurând, speriată de ceea ce simte că s-ar fi putut întâmpla. Nu i-a fost mirarea prea mare când a constatat cu stupoare că soțul ei este căzut pe scări, cu mâna dreaptă ținându-și stânga deja umflată și vineție.

– Manole, hai ajută-mă să-l ridic! Repede! Măi, Augustine, măi! Băutură îți mai trebuia ție? Nu vezi că nici nu te poți ține pe picioare? Acum cine te duce la spital, în prag de sărbători? plângă mătușa scuipând fiecare cuvânt despărțit în silabe.

– Pot să-l duc eu. N-am băut nimic. În plus, știi bine că n-am o problemă cu condusul noaptea. Nici măcar pe timp de iarnă.

– Mama, mama! Vin și eu cu voi! nici nu apucă bine să termine propoziția că intervin de frică să nu mă lase acasă cu tata. Îmi e frică de el atunci când știu că a băut.

– Ana, draga mea, de data aceasta va fi nevoie să rămâi acasă cu tata. Este foarte târziu, drumul este înghețat, mașina nu merge foarte bine și este o ceață atât de densă, că mi-e că

n-am să văd la doi metri de mașină. Să nu mai punem la socoteală că, la cât de haotic este la urgențe în preajma sărbătorilor, cu siguranță vom ajunge acasă după miezul nopții. Asta, dacă nu se strică mașina și ne lasă pe cine știe ce deal.

– Bine, dar să vii repede acasă! îi spun luând-o în brațe și sărutând-o.

Cât despre mama, o iubesc nespus de mult. Este intruchiparea părintelui desăvârșit. Tipul de persoană care te laudă la fiecare reușită, dar care nu ezită să dea cu tine de pământ dacă ai greșit. Îmi explică fiecare situație, în detaliu și îmi dă argumente pentru orice afirmație pe care o face. La ea nu există „N-ai voie să faci X lucru pentru că așa spun eu!”, ci îmi explică consecințele fiecărei fapte. Apoi, îmi lasă mână liberă să-mi înfrunt propriile alegeri. Chiar dacă poate părea ca un roboțel al disciplinei care este programat să mă educe, mă iubește nespus și este extraordinar de blândă și înțelegătoare.

Tata este mult mai distant și nu pot să zic că se implică prea mult în creșterea și educația odraslei lui sau în chestiunile gospodăriei. Nu știu cum de și-a ales meseria de profesor pentru că nici măcar nu-i plac copiii. Nu are răbdarea și nici entuziasmul mamei. Cu mine nu se joacă prea mult. Nici măcar nu-i place să mă învețe poezii. Îmi aduc aminte chiar și acum, după trei ani, cum l-a rugat mama să mă ajute să învăț poezia *O fetiță cu fundiță*, pentru că ea avea de pregătit extemporale pentru clasa a III-a, iar el i-a răspuns că nu are timp și că, dacă îi trebuie să învăț astfel de nimicuri, să mă ajute ea. Pe cât eram de mică și aparent nu pricepeam, pe atât de adâncă a fost rana pe care mi-a lăsat-o în suflet.

Acum, că am mai crescut, încerc să-i înțeleg problema cu alcoolul și să-l evit cu strictețe atunci când este sub influența

lui. Dacă are chef de ceartă, pot să fac orice pentru că, oricum, mă va certa. Cu sau fără motiv. Atunci când nu-și bea mințile este un tată destul de agreabil. Nu prea glumește, dar nici nu-mi are baiul.

Situația de față nu-mi permite să mai stau la verișorii mei, așa că ne luăm rămas bun și pornim spre casă. Sper doar să adoarmă repede. Nu-mi arde de scandal după peripeția serii.

Cum era de așteptat, drumul spre casă durează mai mult decât mi-aș fi dorit. Mergem în pași de bebe din cauza cantității industriale de alcool consumate, amestecate cu drumul anevoios cu textură de sticlă.

– Maică-ta sigur n-a vrut să te ia pentru că are un amant! Vrea să-l viziteze! Îți zic eu că o să ne părească pe amândoi, iar dacă se întâmplă întocmai, eu am să te dau afară din casă. La ce-mi vei fi tu mie de folos? scuipe cuvintele cu greutate trăgându-mă de braț cu o smucitură puternică.

Mă dezzechilibrez cazând pradă drumului înghețat. Șiroaiele de lacrimi mi se rostogolesc pe obrajii înghețați. Mi-e frică. Înghit fiecare cuvânt ce-mi vine să i-l strig în față. Știu că n-are rost. Mai bine mă mint spunându-mi că a băut și că oamenii, la băutură, nu știu ce vorbesc. Nu sunt conștienți de faptele lor. N-au intenții rele. Dar rațiunea mă întâmpină, „știi prea bine că, la beție, oamenii spun adevărul.” Din picături, lacrimile-mi devin râu. Îmi ascund fața de el, de mine, de oricine m-ar putea vedea.

După colț, se zărește casa noastră. Mare. Impunătoare. Tristă.

Ajungem. În sfârșit, ajungem.

Norocul nostru este că avem o locuință mare. Altfel, nu ne-am permite intimitatea de care avem parte. Cu atât mai mult că locuim și cu bunicii paterni.

Casa Este așezată pe două nivele, are patru dormitoare – două pe fiecare nivel, un birou mare ce servește și pe post de bibliotecă împânzită cu fel de fel de cărți, de la ficțiune și până la biografii, un salon unde servim masa duminica, bucătărie atent compartimentată și utilată cu tot ce este necesar – în limita decenței și a vremii, două holuri cu băncuțe și cuiere, două băi și o cămară pe care mama și bunica au grijă să o umple în fiecare toamnă.

Camera mea este un fel de sanctuar doar al meu. În pofida faptului că am mai crescut și nu mă mai joc atât de frecvent, nu m-am putut dezlipi de păpușile primite de sărbători. Oarecum simt că-mi definesc copilăria și că mă caracterizează. Ele mi-au fost martori la toate clipele de fericire din vremea în care părinții mei aveau o legătură de fier. În care nimic nu-i putea face să se certe. De vremea în care mama îmi cânta înainte de culcare, îmi citea povești și poezii și mă săruta pe creștet înainte să vină Moș Ene pe la gene să mă arunce într-un somn adânc. Momente pe care le prețuiesc atât de mult acum și care îmi păreau atât de banale și normale pe atunci.

Ferestrele mari la care stau de-a dreapta și de-a stânga două draperii grele, precum doi paznici care au grijă să fiu în siguranță de ochii trecătorilor, sunt preferatele mele. În zilele de toamnă târzie sau iarnă, au grijă ca puținele raze de soare să pătrundă în interior și să-mi încălzească în parte corpul mai mereu înghețat, iar lumina să-mi ofere prilej de lectură. În timpul verii, au grijă de răcoarea confortabilă de care am nevoie.

Mi-am propus ca în seara aceasta să nu dorm până când nu vine mama acasă – oricum, nu mi-e somn, iar gerul care șuieră atât de furios îmi dă fiori în tot corpul. Deci, este mai bine să o aștept. Sau, cel puțin, să încerc.

Dar... dacă închid doar puțin ochii? E cel mai bine așa. Mă gândesc la ceva frumos. Asta e. Așa fac...

A doua zi când mă trezesc, îmi dau seama că m-a furat somnul și, într-un final, tot am adormit. Mă ridic cu greutate din pat. Sunt amețită din cauza oboselii. Oasele-mi sunt înghețate. Îmi prind părul în coadă. Îmbrac un pulover gros și o pereche de șosete ceva mai serioase decât cele subțiri pe care le port acum. Mă uit la ceas: ora 9. Foarte târziu. Mai bine ies. Nu mai pot să rămân în pat, asta dacă nu vreau să-l supăr din nou pe tata. Pentru că, hei, mama trebuie să stea cu masa întinsă după mine până mă gândesc și eu să mă trezesc.

Pășesc pe podeaua rece a holului îngust ce desparte dormitoarele de sus. Simt cum mă pătrunde un val de frig ca un trăsnet. Liniștea apăsătoare de mormânt îmi dă fiori. Apăs clanța de la dormitorul părinților. Pătrund ca un hoț doar cu jumătate din față și constat că e gol. Nici urmă de om. Încerc și restul ușilor de la etajul superior. Nimic. Alerg la parter să o caut pe mama și, spre surprinderea mea, nu găsesc nici picior de om. Nici în baie, salon sau bibliotecă. Așadar, constat că sigur sunt în bucătărie. Deschid ușa în grabă și mă izbesc de imaginea tatei care stă la masa îmbrăcat tot în hainele de ieri. Ochii încercănați sunt semn că n-a dormit prea mult. Are o sticlă de tărie în mână. Nu-i de bine. El nu bea dimineața. Niciodată. Mama nu i-ar permite. Și nici el nu ar cădea atât de mult. Mă uit la el. Nici măcar nu-și ridică privirea, dar eu deja m-am blocat. Inima-mi bate în urechi cu viteza unui cal de curse. Încerc să-mi controlez respirația care a luat-o razna.

După câteva secunde mai lungi decât o eternitate, îmi aud cuvintele cum sparg norul liniștii dintre noi. Sună ciudat. De parcă nici măcar nu vorbesc eu. De parcă sunt martora unei conversații.